

Maria Hesselager

Jeg hedder Folkvi

190 sider

Gutkind

En spændende debut der giver plads til at tale om de forbudte følelser, som kan opstå mellem søskende, og som kan få et menneske til at bryde sammen, når kærligheden ikke længere går begge veje.

Hvor er det smukt beskrevet; hvor er ordene så svævende og magiske, at man kommer ind i en lomme af transparens og vægtløshed.

Folkvi er løve, og vi befinder os i vikingetiden. Herved skabes der historisk distance til fænomenet, hvilket bevirker, at vi som læsere kan koncentrere os tidløst til emnet og ikke bliver optaget og afbrudt af fordømmelse og debat i 2021.

Guderne, de afdøde, ånderne og det overnaturlige er en del af konteksten. Hvilket skaber reference til at lyster og laster i kærlighed og seksualitet ikke er noget bevidst, men ofte noget der bare er der og kommer og er der og ikke kan stoppes eller holdes nede.

Folkvi og hendes bror, Áslakr, er vokset op inden for høvdingepladsens beskyttende hegn. De har altid været fortrolige og spejler sig i hinanden. Elsker hinanden.

Samtidig er kærligheden dog kompliceret, som den ofte er. Også blandt søskende. Og det bliver Áslakr der først bryder fortrolighedens bånd. Ved at forlove sig med den 15 - **femten** - -årige Gerd. Og derved efterlader Folkvi i et tomrum af raseri og angst for at blive ladet alene tilbage på perronen.

Senere i bogen springer vi frem i tiden, hvor Áslakr nu begynder at reflektere over sit liv, og hvorfor det tog den drejning, det tog.

Når vi så lægger til, at bogen slutter særdeles overraskende, er her tale om en debut, der både sprogligt, emnemæssigt, plot- og spændingsmæssigt er i rigtig fin klasse.

Der er liv og glæde i bogen, sorg og gru, fortabthed, ensomhed, tosomhed, livslykke og enorme frustrationer. Der er hele livet i den her roman, og ser man på temaerne og ikke så meget på tidslommen, så er der så meget at hente i den, at man bliver nødt til at have den stående og læse den igen om et par måneder.

Endvidere er den stilmæssigt gennemført. Den indeholder ikke en eneste dialog. Det er yderst afvekslende, og det er tydeligt, forfatteren har haft en mening med det. Vi skal tage ind; ikke underholdes, men tage ind.